Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 5 Tdo 305/2014, ECLI:CZ:NS:2014:5.TDO.305.2014.1

Číslo: 32/2015

Právní věta:

I. Obsahovou náležitostí výroku o vině odsuzujícího rozsudku je takový popis skutku, jehož jednotlivé části odpovídají příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, kterým byl obviněný uznán vinným. Motiv nebo pohnutku trestného činu je nutno uvádět ve výroku odsuzujícího rozsudku (resp. v popisu skutku), pokud je znakem příslušné skutkové podstaty trestného činu.

V jiných případech zpravidla postačí takové okolnosti uvést jen v odůvodnění rozsudku a jejich uvedení ve výroku je nadbytečné. Jejich nadbytečné uvedení ve výrokové části rozsudku však nelze pokládat za vadu rozsudku, jež by mohla vést k jeho zrušení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř.

II. Kdykoliv v průběhu řízení má obviněný právo ukončit zmocnění svého obhájce k obhajobě a zvolit si nového obhájce (§ 33 odst. 1 tr. ř.). Neoznámí-li však obviněný příslušnému orgánu činnému v trestním řízení změnu obhájce včas, a to zpravidla předložením plné moci (č. 51/2010 Sb. rozh. tr.), aby mohl být nový obhájce vyrozuměn v zákonné lhůtě (je-li stanovena) o nařízeném úkonu trestního řízení, je podle § 37 odst. 2 tr. ř. obhájce dříve zvolený nebo ustanovený povinen vykonávat obhajobu, není-li z obhajování vyloučen, až do doby, než ji osobně převezme později zvolený obhájce.

Změna v osobě obhájce tak zásadně není důvodem pro neprovedení již nařízeného úkonu trestního řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, uveřejněný pod č. 293/1996 Sb.).

Jestliže o nařízeném hlavním líčení nebo veřejném zasedání byli obviněný i jeho dosavadní obhájce řádně a včas vyrozuměni, jsou mu přítomni a naopak nově zvolený obhájce se k tomuto úkonu nedostavil, pak jen nepřítomnost nově zvoleného obhájce není překážkou provedení tohoto hlavního líčení nebo veřejného zasedání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.04.2014

Spisová značka: 5 Tdo 305/2014

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obhájce zvolený, Obhajoba, Odročení soudního jednání, Rozsudek

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného K. H., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 2 To 63/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 T 13/2013.

Z o d ů v o d n ě n í :

Obviněný K. H. byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. 41 T 13/2013, uznán vinným pokusem zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 a § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce „tr. zákoník"), a přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl odsouzen podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byla uložena též zabezpečovací detence. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit poškozené A. D. částku ve výši 116 482,- Kč jako náhradu škody způsobené trestným činem. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. soud odkázal poškozenou se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně popsaných ve výroku o vině v jeho rozsudku a podrobněji rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku obviněný K. H. spáchal zmíněné trestné činy tím, že dne 27. 1. 2013 v době kolem 5.45 hodin v P. na chodníku v ulici L. před domem č. … v době, kdy byl za účelem návštěvy rodiny uvolněn z Psychiatrické léčebny v H. B., kde vykonával ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, zezadu napadl poškozenou A. D. a šestkrát ji udeřil do hlavy sevřenou pěstí s nasazeným kusem kovu v ruce – tzv. boxerem ve snaze ji těžce zranit a odcizit jí kabelku. Poškozená A. D. v důsledku útoku obviněného upadla na zem, načež se obviněnému podařilo vytrhnout jí z ruky kabelku s finanční hotovostí ve výši 6 000,- Kč, s platební kartou VISA vydanou Č. s. a znějící na jméno poškozené a s dalšími věcmi v celkové hodnotě asi 10 000,- Kč a poté z místa činu utekl. Obviněný tím způsobil poškozené tržně zhmožděné rány na hlavě, štěrbinovou zlomeninu lebky, otoky a modřiny. Zvoleným způsobem útoku jí přitom hrozilo poranění mnohem závažnější s přímým ohrožením života, protože údery tzv. boxerem do hlavy mohly přivodit rozsáhlé poranění lebky s možným nitrolebním krvácením a zlomeninami lebeční kosti, případně i s poškozením mozku. Tohoto těžšího následku si byl obviněný vědom a byl s ním pro případ jeho vzniku srozuměn. Obviněný se dopustil popsaného jednání ve stavu zmenšené příčetnosti, který byl vyvolán jeho duševní poruchou v podobě patologické sexuální agresivity, v jejímž důsledku měl podstatnou měrou sníženy ovládací schopnosti ve vztahu k násilnému jednání.

Vrchní soud v Praze, který rozhodoval o odvolání obviněného podaném proti shora citovanému rozsudku, usnesením ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 2 To 63/2013, podle § 256 tr. ř. ve veřejném zasedání zamítl odvolání jako nedůvodné.

Toto rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný K. H. prostřednictvím své obhájkyně dovoláním, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. c), g), h) a j) tr. ř. Pokud jde o první z nich, podle názoru obviněného byl zkrácen ve svém právu nechat se zastupovat obhájcem, protože ihned po zahájení hlavního líčení vypověděl zvolenému obhájci plnou moc pro ztrátu důvěry, ale soud prvního stupně nereagoval na tuto skutečnost s poukazem, že obviněný blíže nespecifikoval své výhrady proti dosavadnímu obhájci, a tudíž do doby, než si zvolí jiného obhájce, bude jeho obhajobu i

nadále vykonávat dříve zvolený obhájce. Ani odvolací soud z podnětu odvolání obviněného nezrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně, přestože obviněný ve svém odvolání upozorňoval na zjištěnou zmenšenou příčetnost, a proto nemohl obstát argument soudu prvního stupně, že nevytkl obhájci nic konkrétního. Podle obviněného měl soud prvního stupně s ohledem na duševní stav obviněného sám zjišťovat, jak obhájce vedl obhajobu, zda ho navštívil ve věznici před hlavním líčením a zda obviněný měl možnost poradit se s ním.

S poukazem na druhý uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný zpochybnil naplnění subjektivní stránky pokusu zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 a § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, kterým byl uznán vinným. Podle obviněného odvolací soud pochybil tím, že na jeho případ vztáhl usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2002, sp. zn. 5 Tdo 669/2002, které řeší otázku srozumění pachatele s eventuálním vznikem následku v podobě těžké újmy na zdraví, ačkoli podle znaleckého posudku psychiatričky MUDr. G. L. obviněný nebyl schopen posoudit nepřímý úmysl a nebyl toho schopen ani odvolací soud. Obviněný blíže nevysvětlil tuto námitku, pouze zdůraznil, že otázku nepřímého úmyslu měla řešit znalkyně.

Pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný podřadil své výhrady týkající se výměry uloženého trestu odnětí svobody, který označil za nepřiměřeně přísný s ohledem na závěr o jeho zmenšené příčetnosti a na zabezpečovací detenci uloženou souběžně s trestem. Obviněný zde vytkl odvolacímu soudu, že se nezabýval možností použití ustanovení § 40 odst. 1, 2 tr. zákoníku, která upravují na ukládání trestu pachateli se zmenšenou příčetností.

Konečně k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř. obviněný uvedl, že bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž by pro takový postup byly splněny zákonem stanovené podmínky. Podle názoru obviněného totiž není v popisu skutku zmínka o jeho sexuálním obtěžování poškozené ani o jeho jiné sexuální aktivitě.

Obviněný závěrem svého dovolání navrhl Nejvyššímu soudu, aby podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal tomuto soudu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se vyjádřil k dovolání obviněného K. H. a navrhl odmítnout ho podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť dovolací námitky obviněného jsou zjevně neopodstatněné. Podle názoru státního zástupce obviněný nebyl zkrácen na svém právu na obhajobu a jeho žádost o odročení hlavního líčení s tvrzením, že ztratil důvěru ve svého obhájce, byla obstrukční povahy. Státní zástupce považuje postup soudu prvního stupně za správný, když využil ustanovení § 37 odst. 2 věty třetí tr. ř. a trval na tom, že stávající obhájce bude vykonávat obhajobu obviněného až do okamžiku, kdy si obviněný zvolí jiného obhájce. Obviněný měl při údajné ztrátě důvěry ve zvoleného obhájce neprodleně řešit vzniklou situaci se soudem prvního stupně nebo s advokátní komorou, což ale neučinil a účelově vznesl tuto námitku až po zahájení hlavního líčení.

Pokud jde o další námitku uplatněnou obviněným, podle státního zástupce znalkyně, na kterou se obviněný odvolává, neučinila žádný závěr o tom, že by obviněný nebyl schopen posoudit nepřímý úmysl ve vztahu k hrozícímu následku v podobě těžké újmy na zdraví poškozené, a ostatně jí ani takový závěr nepřísluší, protože jde o právní otázku. Závěrům soudů o eventuálním úmyslu obviněného nelze nic vytknout s ohledem na průběh skutkového děje. Obviněný měl podle znalců sice sníženy ovládací schopnosti vzhledem k jeho patologické sexuální agresivitě, ale to podle názoru státního zástupce nijak neovlivnilo schopnost obviněného rozeznat nedovolenost svého jednání.

Rovněž námitky obviněného směřující proti uloženému trestu a zabezpečovací detenci shledal státní zástupce neopodstatněnými. Trest odnětí svobody ve výměře 9 let byl obviněnému uložen v trestní sazbě, kterou zákon stanoví na závažnější z trestných činů, jichž se obviněný dopustil. Jeho výtku, že

soudy měly při ukládání trestu postupovat podle § 40 odst. 2 tr. zákoníku, podle státního zástupce nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a navíc se soud prvního stupně zevrubně a pečlivě zabýval možností použití citovaného ustanovení, stejně jako ustanovení § 59 odst. 1 tr. zákoníku, které naopak umožňuje mimořádné zvýšení trestu, a vůči jeho závěrům nelze mít výhrady. Za stejně přesvědčivé pak pokládá státní zástupce to, jak soudy nižších stupňů odůvodnily uložení ochranného opatření v podobě zabezpečovací detence, a státní zástupce vyslovil souhlas s jejich argumenty.

Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

První dovolací námitkou obviněný K. H. vytýkal porušení ustanovení o nutné obhajobě v hlavním líčení s poukazem na to, že pro ztrátu důvěry vypověděl svému dosavadnímu obhájci plnou moc a požádal o odročení hlavního líčení, ovšem soud prvního stupně nevyhověl jeho žádosti a provedl hlavní líčení v přítomnosti tohoto obhájce. I když by taková námitka formálně mohla odpovídat dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. c) tr. ř., Nejvyšší soud ji však nepovažuje za důvodnou, protože ve skutečnosti nedošlo k tvrzenému porušení práva obviněného na obhajobu. Jak totiž vyplývá z trestního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 T 13/2013, obhajobu obviněného, který byl od počátku trestního stíhání ve vazbě, nejdříve vykonával ustanovený obhájce Mgr. K. V. a v této době byly opatřeny zásadní důkazy v podobě svědeckých výpovědí a znaleckých posudků. Posléze si dne 11. 3. 2013 obviněný zvolil sám jiného obhájce, a to JUDr. M. Z., jemuž udělil plnou moc k obhajobě. Tento obhájce byl osobně přítomen dne 28. 5. 2013 výslechu obviněného a posléze se společně s ním seznámil s obsahem spisového materiálu. Obžaloba byla na obviněného podána k Městskému soudu v Praze dne 17. 6. 2013 a předseda senátu bezprostředně poté nařídil hlavní líčení na den 16. 7. 2013, přičemž obviněný si převzal předvolání k němu již dne 26. 6. 2013. Obviněný následně neavizoval soudu prvního stupně vůli změnit svého obhájce a teprve po zahájení hlavního líčení, ke kterému se dostavil stávající obhájce JUDr. M. Z., obviněný požádal o odročení hlavního líčení s tvrzením, podle něhož ztratil důvěru v dosavadního obhájce a zvolí si jiného obhájce. Dále zde obviněný uvedl, že je prostřednictvím svého známého v jednání s novým obhájcem, ovšem plnou moc mu zatím neudělil a nezná ani jeho jméno. Na výzvu předsedy senátu, aby konkretizoval své výhrady vůči obhájci JUDr. M. Z., obviněný konstatoval pouze tolik, že tento obhájce s ním nebyl v dostatečném kontaktu. Soud prvního stupně vyhodnotil jednání obviněného jako obstrukční, nevyhověl žádosti obviněného o odročení a konal hlavní líčení, a to s důvodným odkazem na ustanovení § 37 odst. 2 tr. ř. Podle něj platí, že v případě, neoznámí-li obviněný změnu obhájce včas, tedy tak, aby mohl být nový obhájce vyrozuměn v zákonné lhůtě o nařízeném úkonu trestního řízení, je obhájce dříve zvolený nebo ustanovený povinen vykonávat obhajobu až do doby, než ji osobně převezme později zvolený obhájce, není-li z obhajování vyloučen. Obhájce JUDr. M. Z. poté ještě sepsal a podal za obviněného odvolání a teprve dne 22. 7. 2013 byla soudu prvního stupně doručena plná moc, kterou téhož dne obviněný udělil obhájkyni JUDr. J. V., jež vykonávala jeho obhajobu ve veřejném zasedání odvolacího soudu i nyní v dovolacím řízení.

K tomu Nejvyšší soud s ohledem na výše popsaná zjištění připomíná, že změna obhájce zásadně není důvodem pro odvolání či odročení hlavního líčení ani jiného nařízeného úkonu trestního řízení, pokud o něm byli obviněný i dosavadní obhájce řádně vyrozuměni, jsou mu přítomni a naopak nově zvolený obhájce se k tomuto úkonu nedostavil. Je samozřejmě věcí obviněného, kdy a koho pověří svou obhajobou. Obviněný si zvolí obhájce tím, že s ním uzavře smlouvu o poskytování právních služeb a udělí mu plnou moc, s jejímž předložením příslušnému orgánu činnému v trestním řízení jsou spjaty právní účinky zastoupení (viz rozhodnutí publikované pod č. 51/2010 Sb. rozh. tr.). V posuzovaném případě v okamžiku zahájení hlavního líčení měl soud prvního stupně k dispozici pouze plnou moc, kterou obviněný K. H. udělil dne 11. 3. 2013 JUDr. M. Z., jenž byl osobně přítomen jednání před soudem. Jinou plnou moc obviněný nezaslal soudu prvního stupně ani nepředložil přímo

u hlavního líčení, ostatně jí ani nedisponoval, protože, jak sám uvedl, ještě nebyl dohodnut s jiným advokátem na výkonu obhajoby. K této dohodě došlo až mnohem později, a to dne 22. 7. 2013. Důvody, které obviněný uvedl na podporu své žádosti o odročení hlavního líčení, rozhodně nevypovídaly o tom, že by přítomný obhájce JUDr. M. Z. byl vyloučen z dalšího výkonu obhajoby obviněného, a svědčily spíše o jeho snaze oddálit rozhodnutí ve věci. Argument obviněného, že s ohledem na svou zmenšenou příčetnost nebyl schopen zformulovat výhrady vůči obhájci a že soud prvního stupně si měl sám ověřit kvalitu dosavadního výkonu obhájce, Nejvyšší soud odmítl. Obviněný není omezen ve způsobilosti k právním úkonům, byla u něj sice zjištěna duševní choroba, ovšem patologická sexuální agresivita, která neovlivňuje jeho schopnost správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Jeho intelekt je v pásmu normy (viz znalecký posudek z odvětví psychiatrie a klinické psychologie na č. l. 109 trestního spisu). Za této situace nelze pouze s ohledem na zjištěnou sexuální deviaci obviněného dovozovat, že nebyl schopen uvést argumenty pro změnu svého obhájce. Přitom soudům obecně nepřísluší hodnotit kvalitu výkonu obhajoby, protože to je věcí vnitřního vztahu mezi obviněným a jeho obhájcem. Navíc ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo důvodnosti tvrzení obviněného, podle něhož ho zvolený obhájce JUDr. M. Z. údajně neobhajoval řádně. Soud prvního stupně proto postupoval správně, když nevyhověl žádosti obviněného o odročení hlavního líčení a provedl hlavní líčení, ke kterému se dostavili všichni předvolaní svědci i znalci, za účasti stávajícího obhájce. Jak ostatně vyplývá z protokolu zachycujícího průběh hlavního líčení, toto proběhlo nerušeně a s náležitým výkonem obhajoby ze strany JUDr. M. Z.

Druhá odvolací námitka obviněného byla sice zformulována poněkud matoucím způsobem, ale z jejího celkového vyznění lze dovodit, že obviněný zpochybnil závěry soudů nižších stupňů o jeho trestní odpovědnosti za hrozící následek spočívající v těžké újmě na zdraví u poškozené A. D., což je okolnost, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby. K tomu Nejvyšší soud pro stručnost odkazuje na vyčerpávající a přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (viz s. 15 písemného vyhotovení rozsudku), proti němuž nelze mít výhrady. Jak zde soud prvního stupně správně zdůraznil, obviněný, jehož rozpoznávací schopnosti byly v okamžiku napadení poškozené A. D. zcela zachovány, si musel být vědom s ohledem na způsob a intenzitu zvoleného útoku a místo zásahu na těle poškozené (šest úderů pěstí do hlavy, z toho pět s nasazeným kusem kovu, tzv. boxerem) rizika zlomenin lebeční kosti, nitrolebního krvácení, poškození mozku a dalších závažných poranění, ohrožujících život, a pro případ jejich vzniku s nimi musel být srozuměn. Na to lze usuzovat z toho, že neučinil nic, co by mohlo eliminovat hrozící závažné poranění, naopak intenzitu útoku postupně zvyšoval a i nadále ho směřoval proti hlavě poškozené. Pro úplnost Nejvyšší soud konstatuje, že závěr o formě zavinění, které je obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu, je závěrem právním a přísluší výhradně soudu. Znalec nemůže řešit tuto právní otázku. Znalecký posudek je totiž jen jedním z důkazů, které soud bere v úvahu, když činí svůj závěr o zavinění pachatele na základě výsledků provedeného dokazování.

Zbývající dovolací námitky obviněného, které podřadil pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. h) a j) tr. ř. a jež spolu úzce souvisí, směřovaly proti údajně nepřiměřeně represivnímu trestu a souběžně uloženému ochrannému opatření. Obviněný vytkl jednak to, že soudy nižších stupňů sice konstatovaly jeho zmenšenou příčetnost, kterou si nepřivodil ani z nedbalosti sám, a uložily mu s ohledem na zjištěnou sexuální deviaci zabezpečovací detenci, ale přesto při ukládání trestu nepoužily ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákoníku a vyměřily mu trest v nesnížené trestní sazbě. Jak dále obviněný v této souvislosti zdůraznil, byla mu uložena zabezpečovací detence, přestože v popisu skutku není zmínka o tom, že by byl sexuálně agresivní. Nejvyšší soud pokládá za vhodné vyjádřit se současně ke všem těmto námitkám, přestože pouze ta, která směřuje proti uložení zabezpečovací detence, spadá pod uplatněné dovolací důvody, zatímco zbylé námitky obviněného zásadně neumožňují přezkoumat pravomocné rozhodnutí v rámci dovolacího řízení. V dovolání totiž nelze podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ani s poukazem na další dovolací důvody namítat pouhou nepřiměřenost uloženého trestu,

nebyl-li uložen nepřípustný druh trestu ani trest ve výměře mimo zákonem stanovenou trestní sazbu (viz rozhodnutí pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.). Stejně tak nevyužití ustanovení § 40 odst. 2 nebo § 58 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody a neuložení tohoto druhu trestu pod dolní hranicí jeho zákonné trestní sazby nenaplňuje citovaný ani jiný dovolací důvod, protože v takovém případě nejde o nepřípustný druh trestu ani o trest ve výměře mimo zákonem stanovenou trestní sazbu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2002, sp. zn. 7 Tdo 356/2002, publikované pod č. T 416. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

Nejvyšší soud k tomu dále nad rámec dovolacích důvodů připomíná, že stav zmenšené příčetnosti, přestože si ho pachatel nezavinil, nemusí být nutně důvodem k uložení mírnějšího trestu. Trestný čin spáchaný ve stavu zmenšené příčetnosti se totiž nestává vždy méně závažným či škodlivým. Často je tomu právě naopak, zejména pokud byl stav zmenšené příčetnosti – obdobně jako v tomto případě – důsledkem sexuální deviace pachatele, která má trvalý ráz a pachatel je i přes léčbu potencionálně nebezpečný. Stav zmenšené příčetnosti má tedy dvojí zcela rozdílný dopad. Snižuje sice míru zavinění pachatele, ale současně zpravidla zvyšuje nebezpečnost jeho osoby. V trestní věci obviněného K. H. pak soud prvního stupně velmi pečlivě zvažoval všechny tyto skutečnosti. Na jedné straně poukázal na závažnost a společenskou škodlivost trestné činnosti obviněného, která je podstatně zvyšována tím, že obviněný je speciálním recidivistou, protože již byl v minulosti odsouzen za loupežná přepadení žen (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. 1 T 46/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. 5 To 455/2010) a nyní posuzované trestné činnosti se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu předchozího trestu odnětí svobody poté, co absolvoval zabezpečovací detenci, a v době, kdy vykonával ochranné léčení sexuologické v ústavní formě. Na druhé straně vzal soud na zřetel, že obviněný se dopustil trestné činnosti ve stavu zmenšené příčetnosti a že mu současně ukládá na doporučení znalců zabezpečovací detenci, aby byla lépe zajištěna ochrana společnosti. Kombinace obou těchto pohledů vedla soud prvního stupně k logickému verdiktu, podle něhož není na místě ani mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku, ale ani jeho mimořádné snížení podle § 40 odst. 2 a § 58 tr. zákoníku, takže obviněnému vyměřil trest téměř v polovině standardní trestní sazby dané ustanovením § 173 odst. 2 tr. zákoníku. V podrobnostech pak Nejvyšší soud odkazuje na velmi pečlivé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (viz s. 18 až 20 jeho písemného vyhotovení), kde se soud se stejnou pečlivostí vypořádal i s tím, proč obviněnému uložil podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku též zabezpečovací detenci.

Proto Nejvyšší soud nepovažuje za důvodnou ani dovolací námitku obviněného K. H., že pro uložení ochranného opatření nebyly splněny podmínky dané v ustanovení § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Jak je totiž zcela zřejmé ze skutkových zjištění soudu prvního stupně popsaných ve výrokové části jeho rozsudku a podrobněji rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku, obviněný spáchal pokus zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 21 odst. 1 a § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a sbíhající se přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku ve stavu zmenšené příčetnosti, která byla vyvolána jeho duševní poruchou v podobě patologické sexuální agresivity s rysy sadismu, komplikované navíc poruchou osobnosti. V důsledku uvedené poruchy byly ovládací schopnosti obviněného ve vztahu k násilnému přepadení poškozené A. D. sníženy podstatnou měrou. Motiv jeho násilného chování vůči poškozené ovšem nebyl primárně zištný, nýbrž právě sexuální. Tyto skutečnosti ve spojení s faktem, že dříve vykonávané ochranné léčení sexuologické v ústavní formě neplnilo svůj účel a účinně nezajistilo ochranu společnosti, neboť obviněný se dopustil zvlášť závažné trestné činnosti právě v době výkonu tohoto léčení, když byl dočasně propuštěn mimo léčebný ústav, plně opodstatňují uložení zabezpečovací detence, a to i z hlediska její subsidiarity k ochrannému léčení.

Námitku obviněného, podle níž v popisu skutku ve výrokové části odsuzujícího rozsudku soudu

prvního stupně není zmínka o tom, že byl k agresivnímu jednání motivován i sexuálně, Nejvyšší soud vyhodnotil jako irelevantní.

Obsahovou náležitostí odsuzujícího rozsudku je takový popis skutku, jehož jednotlivé části odpovídají příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, kterým byl obviněný uznán vinným. Motiv nebo pohnutku trestného činu je nutno uvádět ve výroku rozsudku (resp. v popisu skutku) jen tehdy, je-li znakem příslušné skutkové podstaty trestného činu; v jiných případech jsou takové okolnosti ve výroku nadbytečné. Motiv a další skutečnosti, které sice ovlivňují druh a výměru trestu nebo uložení ochranného opatření, ale nejsou relevantní z hlediska použité právní kvalifikace skutku, tedy postačí uvést do odůvodnění rozsudku.

Lze tudíž shrnout, že dovolací námitky obviněného K. H., které uplatnil v rámci dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. c), g), h) a j) tr. ř., zčásti neodpovídají těmto dovolacím důvodům a zčásti jsou neopodstatněné. Navíc obviněný založil své dovolání na takových argumentech, s nimiž se již přesvědčivě vypořádaly soudy obou nižších stupňů, které ve věci dosud rozhodovaly. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné.